

ODPUŠTĚNÍ JAKO PODMÍNKA SMÍŘENÍ ANEB SLOVO K NAŠEMU UZDRAVENÍ

Na mnoha místech evangelia nás Pán Ježíš ujišťuje, že jeho Otec rád odpustí všechny naše poklesky, budeme-li i my odpouštět. A naopak - "ani můj nebeský Otec vám neodpustí, neodpustíte-li ze srdce těm, kteří se provinili proti vám". Tato a podobná slova způsobují starosti mnohým lidem, kteří chtějí přistoupit ke sv. přijímání nebo ke svátosti smíření, a ne a ne se zbavit hněvu nebo zloby vůči svému viníkovi. Neúspěšná snaha odpustit je vede k obavě, že nejsou hodni přijmout svátost. "Chci odpustit, ale nejde to". Může opravdu tato dočasná indispozice člověka oddálit od svátostí?

Pieta

Bohuslav Reynek

V tmách zlatá křídla dne po Pátku sinají,
krev, která tryskala, je napolo už suchá.
Nástrojem přeostřým jsou přikázání Ducha
po Těle vyryta na novém Sinaji.

Syn zbořený se ztížil Matce na klíně,
tkví v rukou prosebnice růžencem ran rudý.
Ke zdrojům pokoje jdou bolesti a bludy
po krve klikaté a strmé pešíně.

Do brány srdce jdou a ta se rozzela,
plot žeber prohnul se, vchod povolil klíč kopí.
Jdou bičů pešinky a vedou spárů stopy
v sad, který večer zalil kalich anděla.

Spí slunce v posledním oblaku objetí,
sní hrozen jediný na divotvorné révě,
na prsou Matčiných po nových jeslí dřevě
je skryt a podobá se těžké pečeti

na bráně vyhnání, již ráj už přerůstá.
Výhony v ústrety nám vyslal nedočkavě -
zpod trnů v koruně na Ježíšově hlavě
krev tryskla Evě nové v skráň a na ústa.

Především chci předpokládat, že se člověk snaží neklamati ani sebe ani jiné, co se týče opravdové snahy odpustit. Ale naše vůle je ve skutečnosti málokdy následována také emocionálním prožitkem od puštění ("už se vůbec nezlobím, myslím a cítím jako by se nic nestalo, veškerá hořkost při vzpomínce na někoho nebo na něco je zažehnána..."). Pokud by nás však tato skutečnost měla vzdálit od přijímání svátostí, pak by nás zbavovala právě nejúčinnější pomoci, kterou nám Pán pro zápas "duše s tělem", tedy poznání a vůle s vášněmi a city, dává.

Domnívám se, že nedorozumění vzniká jednak nerozlišováním mezi odpuštěním (tedy úkonem mé vůle) a smířením (což je výsledek určitého procesu nejen ve mně, ale i v druhém a ve vztahu mezi námi). Smíření mezi lidmi může trvat někdy velmi dlouho a výsledek ovlivňují svou vůlí jen z poloviny.

Co tedy po mně Bůh chce hned, aby mi mohl odpustit? Jsem přesvědčen, že je to to, co mohu učinit svým rozhodnutím; a to nejen nezávisle na druhé osobě, ale i nezávisle na odporu svého těla (citů, vášní). Požaduje, abych druhému odpustil úkonem své vůle, který ovšem musí v sobě obsahovat pevné předsevzetí usilovat o smíření. A právě pro tento zápas se sebou samým potřebuji svátostnou pomoc - jak v odpuštění mých hříchů, tak v posile svatého přijímání. Pak mohu očekávat i pomoc Boží a andělů strážců pro smíření s druhým člověkem.

Takové "odpuštění" je v první řadě vyjádřeno tím, že se vzdávám pomsty, rozhodnu se nerozmnožovat zlo, které mi bylo způsobeno (ať již skutečně nebo zdánlivě), o zlo, které já chci způsobit jinému, byť pod záminkou "spravedlivé odplaty". Jen toto odhodlání - hledat a dosahovat dobra - může být zdravým základem pro překonání hněvu nebo (častěji, než je nám milé) dokonce pro zjištění, že se hněvám neprávem. Teprve když se již nechci mstít, mohu hledat spravedlnost s čistým srdcem, teprve když se vzdám snahy ublížit, mohu prosit Boha, aby se "ujal mé pře", aniž by v mé prosbě byla skrytá touha po pomstě, která se až příliš podobá "proklínání".

Bůh má skutečně právo po nás kategoricky požadovat odpuštění jako úkon vůle. Nevinnou obětí svého Syna dostatečně ukázal hodnotu smíření nejen člověka s Bohem, ale i mezi lidmi navzájem. A nejen prokázal jeho hodnotu, ale vytvořil všechny potřebné podmínky pro jeho uskutečnění. Ještě více, smíření už bylo uskutečněno: On je naše smíření, s Bohem, s bližními, se sebou, ke kterému se můžeme vůlí připojit nebo ho vůlí odmítnout.

I když "cítíme" mnohdy jako největší překážku smíření náš hněv, zármutek, zklamání, zoufalství, i když jsou smíření kladeny nejrůznější překážky v podobě předsudků, nepravdivých předpokladů, rad našich

"přátel" nebo neústupnosti druhého, přesto jedinou skutečnou překážkou, se kterou můžeme (a tudíž i musíme) hned my sami něco dělat, je naše touha po odvetě. Vůle nepřičítat druhému jeho provinění vůči nám, tedy vzdát se pomsty, je základem, na kterém Bůh může dále stavět. Tím se zápas se sebou samým nestává snazší, ale je naprosto nezbytné jej vybojovat, abych mohl přijmout odpuštění Boží, abych byl schopen smíření s druhými.

Převzato z časopisu „Amen“ – P.Vojtěch Soudský

BISKUPOVÉ KRÁLOVÉHRADECKÉ DIECÉZE (4. ČÁST)

6. biskup Jan Adam hrabě Vratislav z Mítrovic,

narozený 20. května 1677. Měl mnoho významných církevních postů, protože byl ze šlechtického rodu. Byl kanovníkem u sv. Víta v Praze, kanovníkem u sv. Václava v Olomouci, proboštem ve Staré Boleslavi, u Všech svatých na hradě pražském i proboštem na Vyšehradě. Císař Josef I. jej jmenoval 12. listopadu 1710 nadto biskupem v Hradci Králové a papež Klement XI. jej v tom úřadě potvrdil v květnu následujícího roku. Pozoruhodné je, že přijal biskupské svěcení od maďarského arcibiskupa v Ostrihomi, kardinála Kristiána Augusta Saského 14. června 1711 a instalován byl v Hradci dne 8. září

téhož roku. Za jeho éry byla dostavěna hradecká biskupská rezidence (roku 1716) a kanovnícké domy. Tím bylo získáno skutečně reprezentativní sídlo biskupství. Jan Adam Vratislav z Mítrovic dovršil i snahy dřívějších biskupů o zřízení bohosloveckého semináře, který byl v Hradci králové vybudován v letech 1709 - 1714, přebudováním bývalého purkrabství. V květnu 1714 do něho vstoupilo prvních 6 alumnů. Rektorem se stal P. Jiří Průša. Dalším jeho významným počinem byla výstavba kaple sv. Klimenta, jemuž byla diecéze zasvěcena. V roce 1721 byl Jan Adam jmenován biskupem v Litoměřicích, odtud pak byl v květnu 1733 povolán do služby arcibiskupa v Praze. Arcibiskupství se však neujal, neboť 2. června 1733 zemřel v Medlingu u Vídně. Pohřben byl v litoměřické katedrále.

J. Jan Adam hrabě Vratislav z Mítrovic
Biskupem 1710-1733

Václav František Karel, ovesměný dne z Košína
Biskupem 1721-1731

7. biskup Václav František Karel,

svobodný pán z Košína. Ten byl na uprázdněný hradecký biskupský stolec povolán z Olomouce, kde byl kanovníkem u katedrály. Biskupem jej jmenoval císař Karel VI. dne 9. ledna 1721 a téhož roku v prosinci byl potvrzen papežem Innocencem XIII. Biskupské svěcení přijal v Olomouci z rukou biskupa sufragána, hraběte z Bredy 8. února 1722. Slavnostní uvedení do biskupské služby v hradecké katedrále se konalo 28. září 1722. Diecézi vedl 10 let, když zemřel 26. března 1731 v Chrásti, letním sídle hradeckých biskupů. Pohřben byl v katedrále.

8. biskup Mořic Adolf Karel,

vévoda Saský. Je zajímavé, že se narodil v šlechtické protestantské rodině dne 1. prosince 1702. V roce 1716 však konvertoval ke katolické církvi. Již v 17-ti letech započal církevní kariéru, když se stal kanovníkem v Kolíně nad Rýnem, ač nebyl knězem. V roce 1722, v jeho 20-ti letech byl již proboštem v Ottingenu (stále ještě bez kněžského svěcení) a v roce 1725, již jako kněz, děkanem v Kolíně n. Rýnem. V roce 1730, v jeho 28 letech, byl vysvěcen od pražského arcibiskupa Ferdinanda z Khünberga jako titulární arcibiskup pharsalský a již 8. října 1731 jej jmenoval císař Karel VI. královéhradeckým biskupem. Papež Klement XII. jej v této službě potvrdil v dubnu 1732. V diecézi působil jen krátce, neboť byl v roce 1733 jmenován na uprázdněný biskupský stolec v Litoměřicích. Zemřel 20. června 1759 ve věku nedožitých 57 let života.

M. Mořic Adolf Karel, vévoda Saský
Biskupem 1731-1733

J. Jan Josef hrabě Vratislav z Mítrovic
Biskupem 1733-1734

9. biskup Jan Josef hrabě Vratislav z Mítrovic

se narodil v roce 1695 a byl bratrem 6. hradeckého biskupa. Byl kanovníkem olomouckým a proboštem u Všech svatých na Pražském hradě. Jmenován biskupem byl císařem Karlem VI. dne 6. července 1733 a papež Klement XII. jej potvrdil v prosinci téhož roku. Biskupské svěcení přijal 7. března 1734 od litoměřického biskupa Mořice Adolfa Saského. Slavnostní intronizace se konala 6. června 1734. V době jeho biskupské služby měla královéhradecká diecéze 108 far, 210 diecézních kněží a 248 239 věřících. Rekatolizační činnost v té době nebyla v diecézi příliš úspěšná, neboť zde byl

silný proud protestanského hnutí v Orlických horách (Jednota bratrská) a na Novobydžovsku (sekta Izraelitů). Biskup Jan Josef zemřel 11. září 1753 na letním sídle v Chrastí, pochován byl v kryptě katedrály.

10. biskup Antonín Petr hrabě Příchovský

se narodil 28. prosince 1707. Po teologických studiích v Praze a Římě byl děkanem u kapituly sv. Víta a byl jmenován jako koadjutor pražského arcibiskupství a jako titulární arcibiskup emesský. V roce 1753 jej císařovna Marie Terezie jmenovala biskupem hradeckým. Potvrzen byl papežem Benediktem XIV. 19. listopadu 1754. Z diecéze odešel po deseti letech, protože byl v roce 1763 dosazen na arcibiskupský stolec pražský. Zemřel 14. dubna 1793 v Praze, pohřben byl v katedrále sv. Víta.

js. Antonín Petr hrabě Příchovský
Biskupem 1753-1793

PLÁN KOSTELNÍCH SBÍREK V NAŠÍ FARNOSTI V ROCE 2008

Drazí, bratři a sestry,

dne 3. února 2008 schválila Ekonomická rada farnosti návrh účelových sbírek na rok 2008 v počtu 14, z toho 6 účelových sbírek, určených Ř.k. biskupstvím v Hradci Králové, a 8 účelových, vyhlášených právě naší farností: 1 sbírka na potřeby poutního kostela na Mariánské Hoře, 6 sbírek na opravy farního kostela v Dolní Čermné a 1 sbírka na potřeby misí (Misijní koláč). Termíny sbírek na výše uvedené opravy v naší farnosti byly vybrány vzhledem k datu celodiecézních kostelních sbírek.

Prosím, zaznamenejte si do svých kalendářů termíny všech účelových sbírek a podle svého uvážení a finančních možností také na jejich potřebu přispějte! Děkuji všem za pochopení pro pomoc při financování oprav v naší farnosti.

otec Pavel

KOSTELNÍ SBÍRKA - ÚČEL	Termín konání sbírky ve farnosti	
	datum	neděle
sbírka „Svatopetrský haléř“	24. února 2008	3. postní
sbírka při akci „Misijní koláč“	2. března 2008	4. postní
sbírka na opravu farního kostela sv. Jiří	23. března 2008	Boží hod velikonoční
sbírka na Bohoslovce a seminář	13. dubna 2008	4. velikonoční
sbírka na opravu farního kostela sv. Jiří	27. dubna 2008	Pout' sv. Jiří v Dolní Čermné
sbírka na potřeby naší diecéze	1. června 2008	9. v mezidobí
sbírka na opravu farního kostela sv. Jiří	13. července 2008	15. v mezidobí
sbírka na opravu farního kostela sv. Jiří	10. srpna 2008	19. v mezidobí
sbírka na potřeby poutního kostela na Mariánské Hoře	7. září 2008	Pout' na Mariánské Hoře
sbírka na církevní školství	21. září 2008	25. v mezidobí
sbírka na misie	19. října 2008	29. v mezidobí
sbírka na Diecézní charitu	2. listopadu 2008	Vzpomínka na zemřelé
sbírka na opravu farního kostela sv. Jiří	9. listopadu 2008	Posvícení v Dolní Čermné
sbírka na opravu farního kostela sv. Jiří	25. prosince 2008	Boží hod vánoční

LITURGICKÁ ROUCHA

"Roztrhněte svá srdce, ne šaty" (Joel 2, 13). především k vnitřní změně smýšlení. Sama však tuto oděvů, ale aspoň změnou jejich barvy. Jaký je význam

Vývoj bohoslužebného oděvu

Novozákonní liturgické oblečení se nevyvinulo ze světského šatu běžného tehdy v celém řeckořímském dobo, který by předpisoval, jak má vypadat liturgické užívání stejného oděvu jako v běžném životě. Ani liturgické slavnosti zaujímal nositelé jednotlivých služeb určité místo, a tím byla naznačena jejich služba i postavení.

Spodní oděv tvořila tunika, roucho, které sahalo téměř až k zemi, a přes ni se přehazoval vrchní oděv, který se v různých zemích nazýval různě, u Římanů např. tóga. Takový byl tedy i liturgický oděv, i když to nebyl tentýž, který se nosil při všední práci. Už Hippolyt vyžaduje, aby šaty těch, kdo konají liturgii, byly bělostné, čisté a v dokonalém pořádku, tedy vyloučené ze světského užívání.

Od 7. století se však začíná světská móda měnit. Tunika se zkracuje, plášť, který byl původně kolový s otvorem pro hlavu, se začíná vpředu otevírat, a po germánském zvyku se zavádějí nohavice. Církev se však přidržela staršího způsobu odívání, a liturgický oděv se tím pádem začal nosit přes oděv všední. V 9. století tento zvyk celkem zevšeobecněl. Projevovala se snaha čím dál více zdůrazňovat jeho slavnostní charakter, a tak se bohoslužebná roucha stávala bohatší a zdobenější.

Liturgické barvy

Liturgické barvy se vyvinuly až ve 12. století, kdy zesílila tendence k symbolickému výkladu úkonů a znamení. Různé barvy se snažily vystihnout atmosféru a citovou náplň jednotlivých svátků a slavností. Předpisy o užívání barev se vytvářely poměrně dlouho. Teprve římský misál Pia V. (15. stol.) uvádí barvu bílou, zelenou, červenou, černou a fialovou, vykládá jejich symboliku a určuje první závazná pravidla, kdy se má která barva užívat.

Bílá jakožto barva světla je obrazem jednorozeného Syna Božského, který se nazval světlem světa. Proto církev tuto barvu užívá o všech svátcích a slavnostech Páně, pokud nejsou připomínkou jeho umučení a smrti. Je to také barva nevinnosti, proto se užívá při svátcích Panny Marie, andělů, svatých vyznavačů, panen a vdov, kteří neutrpěli mučednickou smrt, ale také při pohřbu dětí. Bílá je také barvou radosti, proto se užívá při všech slavnostních příležitostech, průvodech, při udělování svátostí kromě pokání a pomazání nemocných.

Červená je barva ohně a krve, takže se užívá o svátcích svatodušních, o svátcích připomínajících utrpení Páně a smrt mučedníků a mučednic.

Zelená je barva naděje. Tak jako pohled na zelené osení vzbuzuje naději na bohatou žně, tak zelená barva liturgických rouch vzbuzuje naději na život věčný, na zmrtvýchvstání, které slavíme vlastně každou neděli během roku. Užívá se jí tedy ve všední dny a neděle během roku.

Fialová vyjadřuje smutek mírně nadějí. Vykládá se také jako barva popela, tedy jako symbol kajícího. Užívá se tedy v obdobích kajících, v adventním a postním čase, při svátosti pokání, při exorcismech a při katechumenátu. O 3. neděli adventní (Gaudete) a 4. postní (Laetare) je možné fialovou barvu ještě více prosvětlit nadějí, která vysvítá i z mešních textů, a tak vzniká barva růžová.

Černá je barvou smutku a smrti. Užívala se na Velký pátek a v den památky Věrných zesnulých. Nyní ji nahradila fialová a černá se může užívat pouze při pohřbu.

Symbolika oděvu

Bohoslužebným rouchům se už ve Starém zákoně připisovala určitá symbolika. V křesťanství se rozvinula až poté, když se rozlišilo světské a liturgické oblečení. Jednak se jim připisoval význam dogmatický, jednak morální. Liturgické roucho jakoby přikrývalo člověka - kněze a činilo z něj druhého Krista, prostředníka mezi Bohem a lidmi. Proto také bohatost a zdobenost oděvu má vyjádřit velebnost a svatost Toho, který působí skrze osobu služebníka oltáře. Jednotlivé části oděvu pak znázorňují ctnosti, které má liturg jako zástupce Kristův pěstovat ve svém životě.

Spodní liturgická roucha

Z antické tuniky vznikla alba. Původně byla liturgickým oděvem pro všechny osoby, které měly vyšší svěcení, případně i pro kleriky. Bělostná barva značí svatost, obnovu života, čistotu duše v posvěcující milosti.

Není-li alba upravena tak, aby odpovídala postavě, je třeba cingulum. Je to bílá šňůra, kterou se alba zachytí a upraví do patřičné délky. Symbolický význam je uchování svatosti, kterou alba naznačovala, nebo provazy, jimiž byl Kristus bičován.

Z alby vznikly dva oděvy: rocheta a superpelice. Liší se v podstatě jen šířkou rukávů (superpelice vznikla na severu, kde se oblékala na kožich, proto musela mít široké rukávy). Rocheta je vlastně od počátku mimoliturgický oděv, tvoří spíš základ oděvu chórového.

Za zmínku stojí ještě amikt neboli humerál, což je látka, kterou se zahalovala hlava při oblékání liturgických rouch, a teprve poté nebo až u oltáře byla spouštěna na ramena, takže tvořila jakýsi límec. Nyní má podobu čtyřhranného šátku s tkanicemi, kterou kněz obléká jako první pod albu kolem krku. Prakticky brání ušpinění mešních rouch. Amikt byl zdoben krajkami a vyšíváním a symbolicky znamenal přílbu spásy.

Vrchní liturgické oblečení

Původní široký plášť s otvorem pro hlavu se dlouho neudržel. Ve středověku se začal po stranách zkracovat a výsledkem byl tvar, který známe jako barokní kasuli (ornát): přední díl je podobný jakési zástěře a zadní desce z tvrdého neohebného materiálu. Tento typ se příliš nehodí pro celebrování tváří k lidu, protože je zdobený především na zádech. Neodpovídá také požadovanému návratu ke střízlivosti a prostotě v liturgii. Proto je poslední dobou tendence vrátit se opět ke gotickým barokní ornát splývavým stříhům.

Kasule je nyní výhradně kněžský oděv, ale ve staré době patřila všem stupňům svěcení. Užívá se při mši svaté, případně při všech obřadech, které se mší svatou souvisejí.

Církev se připojuje k výzvě proroka Joela a vybízí nás změnu vyjadřuje i navenek. Ne snad trháním liturgických těchto změn a liturgického oblečení vůbec?

sakrálního oděvu starozákonního kněžstva, ale ze světě. Neexistuje žádný apoštolský příkaz ani příkaz staršího oblečení. V prvních dobách se při liturgických slavnostech hierarchické stupně se neodlišovaly vnějšími odznaky. Při

Z vrchního antického oděvu se také vyvinul pluvíál (cappa). Původně to byl plášť do deště (latinsky pluvia - dešť), proto byl opatřen kapucí. Vpředu je otevřený a je opatřen sponou. Když kapuce přestala sloužit původnímu účelu, proměnila se ve zdobený štít. Pluvíál není rezervován žádnému svěcení, může jej nosit klerik stejně jako biskup. Používá se při procesích, požehnání, chórové modlitbě.

Pro jáhna je bohoslužebným rouchem dalmatika. Je to vrchní oděv ve tvaru T se širokými rukávy v liturgických barvách.

K liturgickým oděvům patří také štóla. Je to dlouhý pás látky, který kněz a biskup nosí okolo krku tak, že její dva konce volně splývají vpředu, jáhen ji nosí na levém rameni a její dva konce má sepnuty u pravého boku. Její původ se dá dost těžko vystopovat, v současnosti je však označením stupně svěcení. Symbolický výklad jí přisoudil význam jha Páně a rozuměl tím závazky svěcence.

Tímto výčtem není zdaleka vyčerpáno bohatství rouch a odznaků, se kterými se můžeme při bohoslužbě setkat. V některém z dalších čísel se budeme věnovat např. biskupským rouchům a insigniím.

Převzato z časopisu „Amen“ – zpracovala Eva Fuchsová

AHOJ DĚTI!

Prožíváme postní dobu. Asi by bylo zbytečné to připomínat, protože i vy nejmenší tohle jistě víte. Je to doba velice důležitá. Přípravuje nás totiž na Velikonoce.

Když chystáme doma nějakou oslavu, dobře se na ni připravíme. Uklidíme, aby bylo čisto. Nachystáme chutné pohoštění, abychom měli hostům co nabídnout. Pěkně se oblékneme, protože chceme vyjádřit úctu k našim pozvaným přátelům. Zkrátka – příprava je důležitá. O to důležitější by měla být v případě, kdy se bude oslavovat Vzkříšení našeho Pána, kdy chceme do našich srdcí pozvat tu největší návštěvu – zmrtvýchvstalého Pána Ježíše. Čím lépe postní dobu prožijeme, tím lépe bude i naše nitro připravené. Bude tam čisto a hodně místa pro Boží návštěvu.

O tom, že bez přípravy se neobešel ani Pán Ježíš, se dovídáme v Písmu svatém. Je tam zachycena skutečnost, že před začátkem veřejného působení se Ježíš odebral do ústraní na poušť. Tam se postil a modlil. Víme také, že Ho tady pokoušel ďábel. Ani pro nás nebudou třeba všechny dny postní doby snadné, bude nám to připadat dlouhé, ale má to svůj smysl. Jak vlastně dlouho postní doba trvá? Počet dnů je stejný jako čas, který Pán Ježíš pobýval na poušti. Dnešní obrázek vám to prozradí. Můžete si ho vybarvit a pak podle čísel poskládat písmena z jednotlivých kamenů do tajenky.

(Otažníček)

Pro starší:

Pokud jste správně vyluštili osmisměrku v minulém čísle Poutníka, vyšlo vám: MODLITBA, PŮST, ALMUŽNA – PROSTŘEDKY POSTNÍ DOBY. Snad to nezůstalo jen jako tajenka osmisměrky, ale pokoušíte se to i každý den naplňovat. Brzy se postní doba překulí do své druhé poloviny a my budeme den po dni blíže k Velikonocům.

V malém testu si můžete ověřit své znalosti, které se pojí právě k postu a k Velikonocům.

Postní dobu zahajuje Popeleční středa, kdy při mši svaté kněz uděluje věřícím popelec – znamená kříže popelem na čelo, jako výzvu k pokání. Používá se popel z:

- čerstvých jívnových ratolestí
- jívnových ratolestí z loňské Květné neděle
- obyčejný popel

Neděle Zmrtvýchvstání Páně je v pořadí sedmá od Popeleční středy. Jak dlouho přesně trvá postní doba?

- 40 dnů, protože do postní doby se nepočítá Svatý týden
- 50 dnů
- 40 dnů, protože do postní doby se nepočítají neděle

Na Květnou neděli si připomínáme slavný vjezd Pána Ježíše do Jeruzaléma. Vítán zástupy, které volají „Hosana Synu Davidovu“, prochází Ježíš branami města takto:

- jde pěšky po prostřených pláštích
- jede na koni, který je symbolem králů
- jede na oslátku, které je symbolem pokoje

Jidáš Iškariotský, jeden z dvanácti učedníků, zrazuje Pána Ježíše. Za svůj ohavný čin přijímá odměnu:

- a) 50 stříbrných
- b) 40 stříbrných
- c) 30 stříbrných

Při Poslední večeři, kterou Ježíš prožíval se svými učedníky, se událo mnoho důležitých věcí. Jedna z nich má však pro nás určitě nejdůležitější význam. Je to:

- a) umývání nohou učedníkům
- b) Jidášova zrada
- c) ustanovení Eucharistie

Po Poslední večeři odešel Ježíš se svými učedníky do Getsemanské zahrady. V modlitbě tady prožíval velmi těžké chvíle bolesti, smutku a opuštěnosti. Vyzýval učedníky, aby s ním zůstali, aby se s ním modlili a bděli. Oni však usnuli. Kolikrát se tato situace opakovala?

- a) jednou
- b) dvakrát
- c) třikrát

Víme, že na křížové cestě Pán Ježíš padá pod těžkým křížem. Víme také, že to byly tři hrozné pády. Při kterých zastaveních křížové cesty si tyto události v modlitbě připomínáme?

- a) čtvrté, šesté a desáté zastavení
- b) třetí, sedmé a deváté zastavení
- c) páté, osmé a desáté zastavení

Při ukřižování Pána Ježíše byly současně ukřižováni také dva lotři. Jeden po pravici a druhý po levici Božího Syna. Písmo svaté nám dokládá nejdříve důkaz úplného obrácení a uvěření v Pána Ježíše. Stalo se tak u:

- a) jednoho lotra a setníka, který stál pod křížem
- b) obou lotrů
- c) žádného lotra, pouze u setníka

Kterému učedníkovi svěruje Ježíš před smrtí svou matku, Pannu Marii?

- a) Petrovi
- b) Jakubovi
- c) Janovi

Kdo přiběhl první k Ježíšovu hrobu a zjistil, že je kámen odvalen?

- a) učedníci a ženy společně
- b) učedníci Šimon Petr a Jan
- c) ženy

(EJ)

Řešení z minulého Poutníka:

Z písmen jste měly poskládat: JSI ŠIKULKA. Řešení osmisměrky: Modlitba, půst, almužna – prostředky postní doby.

KULTURNÍ KALENDÁŘ

Neděle 9. 3.-18.00 hod.	Nejen dřevo Josef Faltus Vernisáž výstavy. Výstava potrvá do 12.4.2008 Kulturní a informační centrum čp. 30
Pátek 14. 3. – 19.30 hod.	Jarní koncert AF Brass Band Dům kultury v Letohradě

Březen 2008			
2. 3.	Ne	4. neděle postní	7.30 p.Pecháčková 310 10.30 Nastoupilovi 109
9. 3.	Ne	5. neděle postní	7.30 Kužílkovi 202 HČ 10.30 Macháčkovi st. 180 HČ
16. 3.	Ne	Květná neděle	7.00 Marešovi 264 HČ 10.30 Vávrovi 270
20. 3.	Čt	Zelený čtvrtek	18.00 Macháčkovi st.55
21. 3.	Pá	Velký pátek	18.00 Marešovi ml. 271
23. 3.	Ne	Zmrtvýchvstání Páně, Boží hod velikonoční	7.30 Řehákovi 283 10.30 Klekarovi ml.292
24. 3.	Po	Pondělí velikonoční	7.30 p. Holečková 281
30. 3.	Ne	2. neděle velikonoční	7.30 Pecháčkovi 53 10.30 Marešovi 271

LEKTORSKÁ SLUŽBA

Duben 2008				
6. 4.	Ne	3. neděle velikonoční	7.30 Bednářovi 285 10.30 Dostáloví 293	
13. 4.	Ne	4. neděle velikonoční	7.30 Hubálkovi 61 10.30 Marešovi 408	
20. 4.	Ne	5. neděle velikonoční	7.30 Filipovi 67 10.30 Jansovi 65	
27. 4.	Ne	6. neděle velikonoční	7.30 Vránovi 18 10.00 Macháčkovi Z., M. 55	

SPOLEČENSKÁ RUBRIKA NAŠÍ FARNOSTI:**V březnu 2008 oslaví:**

88 let	paní Marie Šedajová	z Verměřovic
84 let	paní Ludmila Páchová	z Dolní Čermné
84 let	paní Miluška Bednářová	z Petrovic
84 let	paní Věra Mlynářová	z Verměřovic
82 let	paní Anna Mačátová	z Horní Čermné
81 let	paní Matylda Motlová	z Dolní Čermné, nyní bytem v Lanškrouně
79 let	paní Libuše Jandová	z Dolní Čermné
78 let	paní Marie Křivohlávková	z Dolní Čermné
78 let	paní Marie Pecháčková	z Dolní Čermné
77 let	paní Drahomíra Mačátová	z Petrovic
77 let	pan Josef Lorenc	z Horní Čermné
76 let	paní Zdenka Dušková	z Petrovic
76 let	paní Jarmila Vávrová	z Dolní Čermné
75 let	pan Josef Klekar	z Dolní Čermné
74 let	pan Josef Krobot	z Dolní Čermné
74 let	pan Josef Marek	z Petrovic
73 let	paní Markéta Faltejsková	z Dolní Čermné
71 let	paní Ludmila Marešová	z Dolní Čermné
70 let	pan Jan Hubálek	z Dolní Čermné
65 let	paní Marta Faltejsková	z Dolní Čermné
60 let	pan Miroslav Pecháček	z Dolní Čermné

Všem oslavencům srdečně blahopřeji a vyprošuji Boží požehnání a pevné zdraví do dalších let.

Byly pokřtěny a přijaty do Kristovy církve:

v Dolní Čermné	17. 2. 2008	Sára Vondrová	z Petrovic
v Dolní Čermné	17. 2. 2008	Kristýna Hubálková	z Dolní Čermné
v Dolní Čermné	24. 2. 2008	Ema Adamcová	z Dolní Čermné

Rodičům Sáry, Kristýny a Emy rád blahopřeji a vyprošuji všechny potřebné milosti pro křesťanskou výchovu jejich dcer.

Křesťanský jsme se rozloučili:

ve Verměřovicích 19. 1. 2008 s panem Josefem Šípkem z Verměřovic

Pozůstalým ještě jednou vyslovuji křesťanskou účast na jejich zármutku. Na zemřelého budu pamatovat v modlitbách.
otec Pavel

Via crucis

(inspirace u křížové cesty D. Jurkoviče na poutním Hostýně)

Procházíme křížovou cestou nic nenesoucí a přesto je nám horko odsuzující nás na lavičky.

U třetího zastavení Kristova prvního pádu vidíme na zemi ležet sáček od bonbónů.

Na místě šestého zastavení nahradil nám roušku Veroniky hygienický ubrousek.

A než se Kristus setká s plačícími ženami mjíme bavící se partu v texaskách a slipech. Kristus zbavený roucha - jak jinak v tomhle vedru - jim připomíná letní nudistickou pláž.

Třetí pád Kristův! Pod křížem v trávě se válí konzerva od vepřového ve vlastní šťávě.

Kalvárie i Jurkovičem situovaná na kopec. Kameny na sebe navrstvené do podoby kříže vysoko k nebi.

Kdo z vás je bez viny, hod' první kamenem. Do jaké výše jsme až dohodili my lotři nestoudní zprava i zleva.

Procházíme křížovou cestou odhadující kolik celé dílo mohlo stát?!

Naučení hledat i znát cenu všeho.
Všeho, jenom ne oběti.
Copak oběť může mít též cenu?

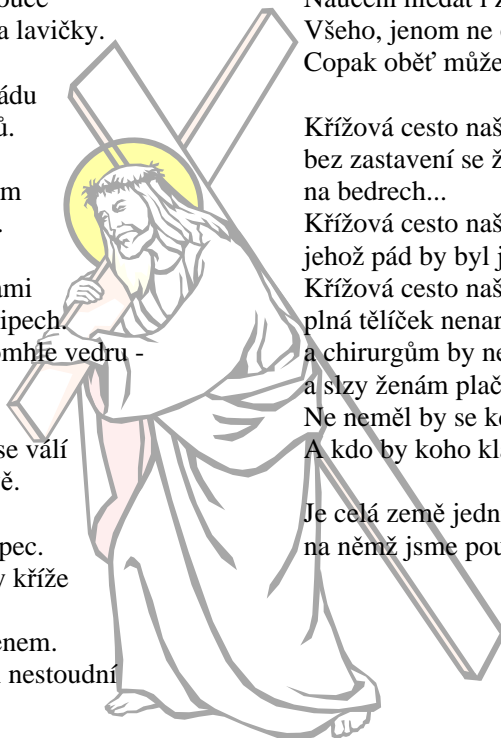
Křížová cesta našeho zneurotizovaného věku bez zastavení se ženoucího s odpalovacími rampami na bedrech...

Křížová cesta našeho zneurotizovaného věku jehož pád by byl je jeden.

Křížová cesta našeho zneurotizovaného věku plná tělíček nenarozených a chirurgům by nestačily roušky a slzy ženám plačícím.

Ne neměl by se kdo dělit o sklady plné rouch a textilií.
A kdo by koho kladl do hrobu?

Je celá země jedním poutním místem
na němž jsme pouze hosty, poutníky nakrátko přichozími.
(Ze sbírky básní Ptám se svých slov)

Zprávy z farnosti DOLNÍ ČERMNÁ

3. neděle postní
24. února 2008
9. týden / 2008

BOHOSLUŽBY V TOMTO TÝDNU:

25. února - pondělí po 3. neděli postní
17.30 Dolní Čermná – pobožnost Křížové cesty - děti
18.00 Dolní Čermná – za živé a zemřelé kněze
27. února - středa po 3. neděli postní
17.30 Dolní Čermná – pobožnost Křížové cesty - akolyta
18.00 Dolní Čermná – za Pátera Stanislava Gajzlera
28. února - čtvrtek po 3. neděli postní
6.45 Dolní Čermná – za Pátera Eduarda Adamce
29. února - pátek po 3. neděli postní
18.30 Dolní Čermná – pobožnost Křížové cesty - mládež
19.00 Dolní Čermná – za Pátera Jaroslava Dvořáka
1. března - sobota po 3. neděli postní, první sobota v měsíci
7.30 Dolní Čermná – za Boží požehnání pro duchovní obnovu ve farnosti
17.00 Petrovice - za Josefa Nováka a manželku Jaroslavu
18.30 Verměřovice - za Oldřicha Šedaje, zete, setru Jiřinu a jejího manžela

2. března - neděle – 4. postní – „radostná“

Dolní Čermná - 8.00 h. – za farníky

Dolní Čermná - 15.00 h. - pobožnost Křížové cesty – otec Pavel

Odklizení sněhu okolo farního kostela v Dolní Čermné:

V týdnu od 25. 2. - do 2. 3. 2008: Macháček Tomáš, Hejl Miroslav, Jansa Radek

Příležitost ke sv. zpovědi v tomto týdnu budete mít:

Ve farním kostele: zpovídá se vždy 30 minut před začátkem každé mše svaté.

Akce ve farnosti:

akce	den	datum	hodina	místo
zkouška zpěvu na dětské bohoslužby	pondělí	25. 2.	16.15 h.	fara Dolní Čermná
setkání žen při kávě a čaji	úterý	26. 2.	16.30 h.	fara Dolní Čermná
biblická hodina	středa	27. 2.	19.00 h.	fara Dolní Čermná
rytmická mše svatá pro mládež	pátek	29. 2.	19.00 h.	kostel Dolní Čermná
zkouška chrámového sboru	pátek	29. 2.	20.00 h.	fara Dolní Čermná
setkání mladých	pátek	29. 2.	20.00 h.	fara Dolní Čermná
postní duchovní obnova	sobota	1. 3.	dopoledne	orlovna Dolní Čermná
akce „Misijní koláč“ – setkání farnosti	neděle	2. 3.	9.00 h.	orlovna Dolní Čermná

POSTNÍ DUCHOVNÍ OBNOVA

V sobotu 1. března se uskuteční v naší farnosti postní duchovní obnova, kterou povede P. Jiří Barhoň, farář v Městě Touškově u Plzně. Úvodem pro naši duchovní obnovu bude **mše svatá v 7.30 hod.** v kostele v Dolní Čermné a po mši svaté budou následovat dvě **promluvy: od 8.30 a od 10.00 h.**

Na promluvy se sejdem v suterénu orlovny v Dolní Čermné. O přestávkách mezi promluvami bude příležitost ke svátosti smíření v kostele v Dolní Čermné. Ve 14.00 hodin bude potom ve farním kostele pobožnost Křížové cesty. Udělejme si čas a nechme se oslovit výzvou k obrácení a víře evangelium, aby doba postní přinesla do našeho života radost, kterou přináší život s Bohem.

MISIJNÍ KOLÁČ

V neděli 2. března t.r., která je nedělí 4. postní a zároveň „radostnou“, se sejdem **při mši svaté v 8.00 hodin ve farním kostele a po jejím skončení při společném posezení a koláčích v orlovně v Dolní Čermné.** Naše společné slavení může být radostí nejen pro nás, ale také pomocí lidem, kteří nemají základní prostředky pro důstojný lidský život. Sběrka z „Misijního koláče“ konaná v orlovně bude odeslána na misie.

Prosíme všechny naše hospodyňky a jejich pomocníky o napečení koláčů a jiných sladkých dobrot a přinesení do orlovny před mší svatou v neděli ráno.

otec Pavel

POUTNÍK, BŘEZEN 2008

Vydává Farnost sv. Jiří Dolní Čermná 1, 561 53 Dolní Čermná

Internet: <http://dolnocermenska.farnost.cz>, e-mail: dolnocermenska@farnost.cz

Uzávěrka příštího čísla je 16. března 2008, Poutník vyjde 30. března 2008

Členové red. kroužku: P. Seidl, V. Jansa, E. Jansová, J. Macháčková. Za pravopis textu příspěvků zodpovídá uvedený autor.

Grafické zpracování: J. Adamec, T. Macháček, T. Bednář, P. Židek, Veronika Severinová.

Tiskne Tiskárna DOBEL s.r.o., Dolní Čermná 231, Lanškroun, ☎ 465 320 144. Neprodejné, pouze pro vnitřní potřebu.